

15. סוד הלידה

כאשר אומרים האנשים, כי באופן חלוקת הלידות קיים אי-צדק גדול, אינם יודעים את אשר הם עושים בכך!

בעקשנות רבה טוען האחד:

"אם קיים צדק, כיצד אפשרי שילד אחד יוולד כשהוא חולה במחלה תורשתית! הילד החף-מפשע חייב לשאת על גבו את חטאי הוריו."

והאחר:

"שילד אחד יוולד אל עושר, והאחר אל חרפת-רעב ומצוקה. כך לא תגיע שום אמונה בצדק."

או:

"נניח שההורים אמורים להיענש, אין זה נכון שהדבר יתרחש באמצעות מחלה ומוות של ילד. הילד מחויב כך לסבול על לא עוול-בכפו."

דיבורים אלו ואחרים מזמזמים באלפיהם בקרב האנושות.

אפילו מחפשי-אמת שוברים לעתים את ראשם בשאלה.

ההסבר הפשוט של "נסתרות דרכי-האל, והכל לטובה" לא גירש מן העולם את הדחף למצוא את ה"מדוע".

אם ברצוננו להסתפק בכך, עלינו להיכנע לכך, או להדחיק מיד כל מחשבת-תהיה כבלתי-נכונה.

ולא זה אשר התבקש. בעזרת השאלות נמצא את הדרך הנכונה. הכניעה, או הנסיגה האלימה לאחור רק מזכירות את השיעבוד.

אולם האל אינו מבקש לעצמו עבדים!

הוא אינו מעוניין בבריחה כנועה, אלא בצפייה מודעת וחופשיה כלפי מעלה.

אל להם למבנים המופלאים והחכמים שלו להתעטף באפלת-המסתורין, אלא להתרחב בנאצלותם, בגדולתם הבלתי-מעוררת ובשלמותם, כאשר הם פרושים חופשיים לפנינו!

בלתי-ניתנים לשינוי או הריסה, בשלווה אחידה ובביטחון הם מקימים בלא-מעצור את עבודתו

הנצחית. הם אינם נרתעים מטינת האנשים ואינם מבקשים את ההכרה בהם, אין להם צורך בבורותם, אלא הם מעניקים ומחזירים לכל אחד ואחד, את פריו הבשל, בתמורה לאשר זרע.

"טחנות האל טוחנות לאט, אולם בבטחה", זהו הפתגם העממי המתאים כל-כך לאותה רשת הכרחית של פעילות-גומלין בבריאה כולה, הבריאה שחוקיה הבלתי-משתנים נושאים בתוכם את הצדק-האלוהי ומוציאים אותו לפועל.

הוא אץ, זורם ושוטף, נשפך על כל האנשים, אחת היא אם ירצו בכך או לא, אם ייכנעו לו או יתמרדו כנגדו, הם חייבים לקבלו כעונש צודק ומחילה, או כשכר והתעלות.

אם יכול היה אדם ממורמר או ספקן להעיף מבטו ולו פעם אחת אל המארג וההשתלבות האת'ריים, הנטוויים ונישאים על ידי הרוח היציבה החודרת ומקיפה את הבריאה כולה, ואשר היא בשלעצמה מהווה חלק מבריאה זו, חיה ומתנועעת כנול-אריגה אלוהי הפועל בלא-הרף, היה אדם כזה משתתק בבושת-פנים, ומזהה באימה את החוצפה שבמילותיו.

ההוד השוקט והביטחון מכריעים אותו אל העפר.

כמה הפחית בגדולתו של האל!

ואיזו גדולה ועוצמה הוא מוצא בעבודתו.

אז מכיר הוא בכך שביכולת-התפישה הארצית הגבוהה ביותר שלו, יכול היה רק לנסות ולהצר את האל, לגמד במאמצי-השווא שלו את שלמות העבודה העצומה ולדחוס אותה אל הצרות המזערית שיצר שכלו המתרחב, זה שאינו מסוגל להתעלות אל מעבר למרחב ולזמן.

אל לו לאדם לשכוח, שהוא עומד בלב יצירתו של האל, שהוא עצמו חלק הימנה, ולפיכך אף נותר כפוף לחוקיה של אותה יצירה. היצירה, מכל-מקום, אינה כוללת רק את הדברים הגלויים לעין הארצית, אלא גם את העולם האת'רי, הנושא בתוכו את חלק-הארי בקיום האנושי ופעולתו האמיתיים.

החיים הארציים אינם אלא חלק קטן מכך, ואולם הם תמיד נקודת-מפנה גדולה.

הלידה הארצית מהווה תמיד רק את תחילתו של פלח מיוחד אחד במכלול קיומו של אדם, אולם כלל לא את ראשיתו.

כאשר מתחיל האדם ככזה, את מסעו בבריאה, הריהו חופשי, בלא כל סיבי-גורל הנעים החוצה אל העולם האת'רי והופכים חזקים יותר ויותר מכוח משיכת מין אל מינהו, המצטלבים עם אחרים בדרכם, נארגים זה אל זה ויוצרים פעולת-גומלין על המקור, שאליו הם עדיין מחוברים, וכך הם נושאים עמם את הגורל, או הקארמה.

השפעות הסיבים החוזרות בו-זמנית נארגות זו בזו, וצבעיהם של הסיבים, שהיו במקור חדים וברורים, מקבלים גוונים אחרים, ויוצרים תמונות חדשות ומאחדות* (הרצאה מס' 6: גורל). הסיבים הבודדים המתווים את דרכה של השפעת-הגומלין עד לפנימיותו של היוצר המקורי, אינם יכולים עוד לספק נקודת-אחיזה לדמיון בסוג (משיכת מין למינהו - י.ר.), ולכן דרך זו אף אינה נשמרת מעצמה נקייה ורעננה. כתוצאה מכך הסיבים אינם יכולים עוד להיאחז בה ולהיצמד אליה בחוזקה, והם נושרים ונופלים ממנה, אחת היא אם רעים הם או טובים.

כל סיב-גורל מתעצב כך בתחום האת'רי, על-ידי פעולת הרצון בעת ההחלטה על התנהגות כלשהי, מושך עצמו החוצה, אולם נותר מעוגן ביוצרו המקורי, וכך מתווה את הדרך הבטוחה עבור בני-מינו, המחזקים אותה ואף שואבים ממנה חיזוק, וחיזוק זה זורם חזרה אל נקודת המוצא.

בתהליך זה טמון הסיוע המגיע אל אלו השואפים לטוב, כפי שהובטח, אולם גם מתקיים המצב של "הזורע רוע, רוע יקצור" (הרצאה מס' 30: האדם ורצונו החופשי).

אל כל אדם מביאה כעת פעילות-הגומלין את אותם סיבים אליהם נקשר מחדש מדי יום, את גורלו, שהוא עצמו יצר ושאליו הכפיף עצמו.

שרירותיות אינה יכולה להתקיים בתהליך זה, ואף לא כל עיוות-דין.

הקארמה שנושא עמו אדם ונדמית כהחלטה חד-צדדית מראש, היא למעשה רק תוצאה מתחייבת מעברו, תוצאת פעילות-הגומלין, כל עוד לא שוחרר ממנה.

תחילת קיומו האמיתי של אדם היא תמיד טובה, ואצל רבים כך הוא גם סיומו, למעט אלו אשר איבדו עצמם בעצמם, כאשר הושיטו יד לרוע באמצעות החלטותיהם, ואחר-כך נמשכו אליו לחלוטין.

התהפוכות מתרחשות תמיד רק בתקופת-הביניים, תקופת ההתהוות הפנימית וההבשלה.

האדם מעצב תמיד את חייו העתידיים בעצמו.

הוא מספק את הסיבים ובכך קובע את צבעם ואת דגם המלבוש אותו יטווה למענו נול-האריגה של האל באמצעות חוק השפעת-הגומלין.

הרחק מאחור טמונות לעתים-קרובות הסיבות, הקובעות את הנסיבות אליהן תיוולד הנשמה, וכך אף המועד שבו ייכנס הילד אל העולם-הארצי, כדי שסיבות אלו תשפענה על משך כל קיומו הארצי ויניבו את אשר נדרש לנשמה זו לשם שחרור, הקצעה, דחייה והמשך פיתוחה של אותה נשמה.

אולם אפילו זה אינו מתרחש באופן חד-צדדי עבור הילד בלבד, אלא הסיבים נארגים באופן עצמאי כך, שבמרחב הארצי מתרחשת גם פעולת-גומלין.

ההורים נותנים לילד בדיוק את הנדרש לשם המשך התפתחותו, ומאידך, הילד מעניק להוריו את הדרוש להם, בין אם מדובר בטוב או ברשע; שכן לשם המשך התפתחות ותנועה כלפי מעלה, יש צורך גם בשחרור מן הרשע, על ידי חווייתו, זיהויו ודחייתו.

וההזדמנות לכך מביאה עמה תמיד את השפעת-הגומלין.

בלעדיה לעולם לא יכול האדם להשתחרר באמת מאירועי-העבר.

וכך, הדרך אל החופש או אל העלייה מונחת בחוק השפעת-הגומלין, כמו מתנת-חסד גדולה.

ולפיכך, לא ניתן כלל לדבר על עונש.

עונש הוא ביטוי שגוי, משום שבדיוק כאן טמונה האהבה העצומה, ידו של הבורא המושטת לסליחה ושחרור.

בואו של האדם הארצי מורכב מהפריה, התגשמות והיריון.

ההתגשמות היא כניסתו בפועל של האדם אל הקיום הארצי* (הרצאה מס' 7: בריאת האדם).

רבים פי-אלף הם כעת הסיבים הפועלים יחד לקביעת ההתגשמות.

אולם גם בהתרחשויות אלו של בריאה, נשמע קולו של הצדק עד לנים הדק ביותר, המשפיע ומניע את התקדמות כל המעורבים באירוע.

ובכך הופכת לידתו של ילד למקודשת, חשובה ובעלת-ערך הרבה יותר ממה שנתפש אצל הכלל.

בו-זמנית מקבלים הילד עצמו, הוריו ואף אחים ואחיות או אנשים אחרים הבאים עמו במגע, עם הגעתו לעולם הארצי, חסד חדש ומיוחד מאת הבורא, והוא הזדמנות עבור כולם להתקדם ולהתפתח באופן כלשהו.

ההורים זוכים להזדמנות של רווח רוחני, כתוצאה מהצורך להתמסר לטיפול במחלות העשוי להידרש, או דאגות מכבידות חדשות, בין אם מדובר בטיפול תרופתי כאמצעי פשוט המשרת מטרה ספציפית, או אף לשחרור אמיתי מחוב ישן, אולי אפילו התרתה של קארמה שהטילה עליהם את צילה.

שכן לעתים קרובות, הודות לרצון-טוב שכבר החל את פעולתו, מחלה קשה שאמורה היתה לפקוד אותם עצמם כקארמה, תותר מראש הודות לחסד שמקורו ברצון-הטוב ובהקרבה-העצמית המושקעים בטיפול באחר או בילדם שלהם.

שחרור אמיתי יכול הרי להתרחש רק בבינת-הלב, בחוויה המלאה.

טיפול אמיתי ואוהב מהווה לעתים קרובות חוויה שהיא גדולה אף יותר מאשר מחלה אישית.

החוויה עמוקה יותר בעת החרדה, הכאב הנלווים למחלתו של ילד או של אחר, שהאדם תופש בְּשֶׁן אהוב.

ועמוק באותה מידה הוא גם האושר הנלווה להחלמה.

וחוויה חזקה זו לבדה, כבר מטביעה את חותמה על בינת-הלב, על האדם הרוחני, מעצבת אותו מחדש וקוטעת, בעיצוב-מחדש זה, את סיבי-הגורל שאמורים היו לפגוש אותו.

כתוצאה מקטיעה או שחרור אלו, נזרקים הסיבים, כמו גומי מתוח, אל עבר הצד השני, אל נקודת איסוף מין-אל-מינהו שבמרחב האת'רי, שכן כוח המשיכה ניטל מהם כעת באופן חד-צדדי.

כך נמנעת כל השפעה נוספת על האדם הבלתי-מעוצב, שכן חסרה הדרך המחברת אליו.

אלפי סוגים של ניתוקים מתקיימים כך, כשהאדם לוקח על עצמו מרצונו החופשי ובשמחה את חובתו של אחר, מתוך אהבה, או מתוך חמלה – שהיא קרובתה של האהבה.

ישוע בתפקידו הראה את הדוגמה הטובה ביותר לכך.

גם בדרשה על ההר ובכל דבריו האחרים הצביע מפורשות על התוצאה הטובה שמניב סוג זה של התנהגות.

הוא דיבר תמיד על "הזולת" ובכך הראה את הדרך הטובה ביותר לשחרור מן הקארמה ולעלייה, בצורה הפשוטה והאמיתית ביותר.

"ואהבת לרעך כמוך", הזכיר ובכך סיפק את המפתח לשערי העליות כולן.

לא תמיד מתחייב שמדובר יהיה במחלה.

הילדים, הטיפול והחינוך הנדרשים עבורם, מספקים מדרך הטבע הזדמנויות רבות, השומנות בחובן כל מה שיכול להיחשב בגדר שחרור.

ולכן מביאים הילדים ברכה, אחת היא כיצד נולדו והתפתחו!

וכל הנוגע להורים, תקף גם לגבי אחים ואחיות, וכל האחרים הבאים במגע תכוף עם הילדים.

גם להם ניתנת הזדמנות להפיק רווח מיושב-הארץ החדש, בכך שיתאמצו, ולו גם לשם זניחת מאפיינים אפלים או דברים דומים, בסבלנות, בהענקת סיוע דואג מסוגים שונים.

אולם גם הילד עצמו נתרם לא פחות מכך.

לכל אחד ניתנת ההזדמנות, הודות ללידה, להגיע כברת-דרך עצומה כלפי מעלה!

אם לא התרחש הדבר, הרי שהאשמה נופלת על הנוגע בדבר בלבד.

המשמעות היא שהוא לא רצה בכך.

לכן, לכל לידה יש להתייחס כאל מתת-חסד של האל, המחולקת בצורה שוויונית.

גם מי שאין לו ילדים בעצמו ומאמץ ילד זר, גם עבורו לא מתקצרת הברכה, אלא אך מעצימה עצמה הודות למעשה האימוץ, אם בוצע למען טובתו של הילד ולא לשם ריצוי עצמי.

בעת התגשמות רגילה ממלא כוח-המשיכה של מין-אל-מינהו הרוחני תפקיד מוביל בפעולת-הגומלין.

תכונות הנראות כאילו עברו בתורשה, הן למעשה לא תורשתיות, אלא יש לייחסן אך ורק לכוח-משיכה זה.

אין מדובר בירושה רוחנית מן האם או מן האב, שכן הילד מהווה אף הוא אדם מושלם כשלעצמו, כמותם, והוא אך ורק נושא בתוכו תכונות שבאמצעותן נמשך אליהם.

אולם לא רק כוח-המשיכה של מין-אל-מינהו, הוא זה הפועל לבדו באופן מכריע בעת ההתגשמות, אלא גם סיבי-גורל אחרים אומרים את דברם, שאליהם מחוברת הנשמה המיועדת להתגשמות, וקשורים באופן כלשהו גם אל אחד מבני-המשפחה שאליה הובלה אותה נשמה.

הכל פועל יחד, מושך ומוביל בסופו של דבר אל ההתגשמות.

לא כך הוא, על-כל-פנים, כאשר הנשמה לוקחת על עצמה משימה מרצון (שליחות, מטלה), לסייע ליושבי-ארץ מסוימים או ליטול חלק בפעילות סיוע לאנושות כולה.

אז לוקחת על עצמה הנשמה גם את כל הנפגש בדרכה על-פני-האדמה, ולפיכך לא ניתן כלל לדבר על חוסר-צדק.

וגם שכרה יבוא לה כתוצאה מפעולת-הגומלין, אם התרחש הכל באהבה מתוך הקרבה שאינה מבקשת לעצמה דבר.

במשפחות בהן קיימות מחלות תורשתיות, מתגשמות באמצעות פעולת-הגומלין הנשמות הזקוקות למחלות אלו לשם שחרור, התעלות או התקדמות.

הסיבים המוליכים ומחזיקים אינם מאפשרים כלל התגשמות שגויה, דהיינו – בלתי-צודקת. הם אינם מניחים לכל טעות להתרחש כלל.

יהיה זה כמו ניסיון לשחות נגד הזרם, השוטף בעוצמה כבירה ובלתי-מתפשרת במסלולו הקבוע, ואינו מאפשר כל התנגדות, ולכן אף הניסיון עצמו כלל אינו אפשרי.

ואולם אם ניקח את תכונותיו לשימת-לבנו, הריהו מביא ברכה בלבד.

יש לשים-לב גם להתגשמות מרצון, שבה משמשות המחלות, אף הן מרצון, להשגת מטרה מסוימת.

אם האב או האם המיטו על עצמם את המחלה בעקבות חוב כלשהו, בין אם כתוצאה מהתעלמות מחוקי-הטבע, הדורשים התחשבות הכרחית בשמירה על בריאות הגוף שהופקד בידם, הרי שהכאב על-כך, שהמחלה מופיעה שוב גם אצל הילד, נושא בחובו כבר כפרה שתוביל להתעלות, מרגע שתחושת הכאב תהיה אמיתית.

הבאת דוגמאות מיוחדות אינה משרתת כל מטרה, משום שכל לידה ולידה תצייר תמונה חדשה כתוצאה מסיבי-הגורל הרבים והשונים המרכיבים אותה, בשונה מן האחרים, ואפילו כל סוג-דומה יציג את השוני באלפי-דרכים כתוצאה מן הגוונים הרבים של פעולות-הגומלין בין הסיבים השונים.

רק דוגמה אחת פשוטה אביא:

האם אוהבת את בנה במידה, שתעשה כל שביכולתה למנוע את עזיבתו מביתה בעקבות נישואין. היא כופתת עצמה אליו דרך קבע.

זוהי אהבה שגויה, אגואיסטית לחלוטין, אנוכית, גם אם האם – לפי דעתה – מציעה לבנה חיים ארציים יפים ככל האפשר.

באהבתה האנוכית היא מתערבת בחייו של בנה באופן בלתי-צודק.

אהבה אמיתית לעולם אינה חושבת על עצמה, אלא תמיד רק על טובת האחר האהוב, ופועלת בהתאם לכך גם אם כרוך הדבר בהתנזרות עצמית.

שעתה של האם מגיעה והיא נקראת אל בוראה.

כעת הבן עומד לבדו.

ואז כבר מאוחר מדי עבורו להביא לכדי מימוש את דחף ההגשמה המאושר של שאיפותיו האישיות, הדחף המוענק על-ידי הנעורים.

על אף זאת עדיין זכה גם הוא במשהו מכל זה; שכן הניע דבר-מה כתוצאה מההתנזרות שנגרמה לו מכורח.

בין אם מדובר בנפש דומה לו מקיומו הקודם, שבעזרתה נמנע מן הבדידות הפנימית שהיתה נכפית עליו בנישואין, או כל דבר אחר שהוא.

בדברים אלו שמון עבורו רווח בלבד.

אולם האם לקחה עמה את אהבתה האנוכית.

כוח המשיכה הרוחנית של מין-אל-מינהו מושך אותה על-כן, בלא שתוכל להתנגד לו, אל אנשים בעלי תכונות-דומות, שכן בקרבם היא מוצאת את האפשרות לחוות בעצמה חלק קטן מן הסבל שגרמה כאשר הפנתה את אהבתה האנוכית שלה עצמה כלפי אחרים, כלפי בנה.

בכך היא נותרת קשורה אל הארצי.

אם כעת מתקיימת הפרייה אצל האנשים שבסביבתם היא נמצאת דרך-קבע, היא באה לכדי התגשמות דרך אותו חיבור של התקשרות רוחנית.

ואז היא הופכת דף.

כעת עליה לסבול, כילד, מאותן תכונות של האב או האם שמהם נולדה, ואשר פעם סבל מהן בנה.

היא אינה יכולה להשתחרר מבית-הוריה על-אף רצונה ועל-אף ההזדמנויות הנקרות בדרכה.

אשמתה תומתק, כשתחווה על עצמה את אותן תכונות ותזהה אותן כבלתי-צודקות, ובכך תשחרר מהן.

עם ההתחברות אל הגוף-הגשמי, דהיינו – ההתגשמות, נכבל כל אדם בכבל המונע ממנו להתבונן לאחור אל קיומו הקודם.

גם זה, כמו כל התרחשות בבריאה, נועד לתועלתו של הנוגע בדבר בלבד.

גם בכך ניכרת שוב חוכמתו ואהבתו של הבורא.

לו היה כל אחד מהרהר בקיומו הקודם, היה נותר בחייו-הארציים החדשים כצופה שקט בלבד, העומד מן הצד בידיעה שבכך הוא זוכה בהתקדמות או משחרר דבר-מה שמהווה אף הוא התקדמות בלבד.

אולם בדיוק משום כך לא היה הדבר מהווה עבורו התקדמות אלא היתה סכנה גדולה שאותו הדבר יגרום לו להידרדרות מטה.

חיים-ארציים נועדו לשם החוויה האמיתית, אם ברצוננו להעניק להם מטרה כלשהי.

רק את מה שנחווה בפנימיותו, כל הגבהים והמעמקים כולם, בכל תחושותיו, יוכל האדם להפוך לשלו, לרכוש.

לו ידע האדם מראש תמיד, ובבירור, את הכיוון המדויק שיהיה עבורו לתועלת, הרי שלא היה נאלץ לעשות שימוש בשיקול-דעתו, או בכושר-ההחלטה שלו.

ואז, שוב, לא יכול היה לזכות בכוח ובעצמאות, שנדרשו לו ללא-ספק.

אולם כך היה מתייחס לכל מצב בחייו-הארציים ברצינות רבה יותר.

כל חוויה אמיתית מטביעה רושם עמוק על בינת-הלב, הנצחית, אותה לוקח עמו האדם כחלק בלתי-נפרד הימנו במהלך השתנות, שעוצבה מחדש על-פי רשמים אלו.

אולם רק את אשר חווה באמת, בעוד כל היתר נמחק ואובד יחד עם המוות הארצי.

מה שהפך לחוויה, בהיותו תוכן עיקרי שהובהר, יהיה הרווח אותו רכש במהלך קיומו הארצי! הנלמד לא נמנה על החוויה.

רק מה שנלמד והפך אחר-כך באמצעות החוויה לחלק בלתי-נפרד מן האדם.

כל יתר הפסולת הנלמדת, שלמענה מקריבים אנשים רבים את כל קיומם הארצי, נותר זרוי כמוץ ברוח.

לכן לא ניתן לקחת אף רגע בחיים בצורה רצינית מספיק, כדי שדרך המחשבות, המלים והמעשים, יזרום חום-החיים החזק, ולא ישקע ויהפוך להרגל ריק מתוכן.

הילד הנולד נראה כעת חסר-כל-ידיעה, עקב הכבלים שהונחו בעת ההתגשמות, ולכן גם נתפש בטעות כבלתי-אשם.

אולם הוא נושא עמו לעתים קרובות קארמה עצומה, המציעה לו את האפשרות לשחרר דרכים שגויות קודמות, באמצעות החוויה.

כאשר מתקיים גורל הקבוע-מראש, קארמה הינה אך-ורק תוצאתן ההכרחית של ההתרחשויות כאשר נבחרה התקשרות במשימות מרצון-חופשי, כדי לאפשר את רתימת השכל-הארצי והבשלות הארצית למילוי המשימה, כל עוד אין הקארמה מהווה חלק מן המשימה עצמה.

לכן אל לו לאדם להתמרמר על חוסר-הצדק שבלידות, אלא עליו להביט לעבר הבורא בהכרת-תודה, על שכל לידה ולידה, אינה אלא תרומתו של חסד חדש!